

toda pod silno sugestijo se približuje zrcalu. Obraz je spačila v pravcato nakazo.)

ŽENIN DVOJNIK (*z izpremenjenim glasom*): Ti nisi samo vlačuga... Morilka si! Tvoj namen je živel v tvojih možganih, kakor strupen črv. Čistega človeka si se bala; sovražila si ga, ker si bila poleg njega vsa umazana in gobava... Zato si ga ubila... Kako praviš? Da se je sam ubil? Tvoja misel ga je ubila... Tvoje besede o misli so resnica... čuješ!! resnica! Rešiti se žiga poroke... to je hotelo tvoje blodno hrepenenje...

ŽENA: Zakaj me je zalezoval, zakaj... Pojdi, pojdi! Kdo si ti, ki mi očitaš, kdo si?

ŽENIN DVOJNIK (*z izpremenjenim glasom. Se krohoče*): Kdo sem! Ali me ne poznaš? (*Vsiljivo.*) Ali me ne poznaš?! Meni, mar meni hočeš lagati?! Od pamtiveka hodiva skupaj. Kakor kri in meso sva, kakor meso in kosti sva si sorodna... Druga polovica tvojih možganov in tvojega srca sem, ubijalka!

ŽENA: Ne, ne, ne! Ne poznam te! (*Se bliža k zrcalu.*) Daj mi mir; saj sem hotela umreti, hotela — pa nisem mogla... čašo mi je vzelo iz rok, vrglo jo ob tla!

ŽENIN DVOJNIK (*z izpremenjenim glasom. Se krohoče*): Vrglo ob tla?! Kdo? Sama si jo vrgla... Že od vsega početka si vedela, da se ne boš nikdar usmrtila. Pri ustih si imela čašo, nagnila si jo že — tedaj pa si zmagala v sebi ti sama in si jo vrgla ob tla... Še se ti hoče blata, še gnoja... na tisoče jih hočeš še okužiti... gobavka! (*Nasilno.*) Pojdi, gobavka... pojdi v beznice, med pljunki in podmiznimi ogorki, med pijano drhaljo in gobavci boš poginila, ker si stara in grda... (*se krohoče*) stara in grda, grda...

Konec VII. slike.

Gustav Strniša / Ubranost

Girlande smrek sipljejo biserno roso v tvoje naročje,
gozd šepetaje naju sprejema;
solnčni dan se smehlja čez pobočje,
topló je obema.

V omamo naju ovija žarkov tenčica,
srebot spleta kočico senčno pod drevjem;
zasanjaj brezskrbno v zelenem zatišju, cvetica,
saj kukavica kuka srečo med gostim vejevjem!